

Gnostilaisuus

Yleisesti gnostilaisuudesta

Gnostilaisuus syntyi 100-200 - luvuilla Välimeren alueella. Samat opit vaikuttavat yhä tänään, myös Suomessa. Gnostilaisuuden perusta on gnosis, tieto olemassaolosta sen syvemmissä merkityksessä. Tämä tieto voidaan hankkia ja saavuttaa omakohtaisen kokemuksen ja ymmärryksen kautta. Gnostilaisuus ei ole yksittäinen oppi, vaan monipuolinen uskomusten kirjo, joka korostaa esoteerista tietoa (gnosis) tienä hengelliseen valaistumiseen.

Antiikin gnostilaiset

Antiikissa jumalat käsitettiin oikukkaina. Pitääkseen jumalat tyytyväisinä, ihmisen piti palvoa heitä ja rakentaa heille temppeleitä. Lait ja asetukset asetettiin edustamaan jumalien tahtoa. Tämän tahdon uhmaaminen oli röyhkeää uhmakkuutta. Sitä kutsuttiin termillä ”hybris”, joka oli myös yleinen nimike erilaisille rikoksille.

Ihmisten erilaisten ongelmien katsottiin johtuvan hybridisestä, niskoittelusta jumalien tahtoa vastaan. Jos yksilö syyllistyi hybridiseen, jumalien viha rankaisi - ei vain tätä ihmistä - vaan myös hänen edustamaansa kaupunkia ja maata. Jumalien vihaa ilmensivät erilaiset luonnonilmiöt, nälänhädät, kulkutaudit ja sodat.

Gnostilaiset kyseenalaistivat tämän. Heidän mielestään ihmisen kärsimyksiin oli syynä jokin muu kuin hybris tai synti. He kärsivät Rooman armeijan brutaalista kolonisaatiosta, köyhyydestä, verotuksesta, ja taudeista, joihin ei ollut parannuskeinoja. He ajattelivat, että tämä ei voi olla meidän omaa syytämme. Gnostilaiset halusivat paremman metafyyssisen selityksen, johon nojata. He ajattelivat, että se saattaisi helpottaa heidän oloaan.

Maallinen selitys

Kaiketi jotkut antiikin ihmiset ovat käyttäneet otaksuttua jumalien tahtoa välineenä kontrolloida muita ihmisiä. Miksi gnostilaiset eivät olisi tehneet samoin? Ongelma kaikissa uskonnollisissa tai esoteerisissa väitteissä on sama: mistä nämä ihmiset ovat tietonsa saaneet?

Tämä pätee nykyäänkin. Esimerkiksi vapaa-ajattelija David Icke saa melko hämmäntäviäkin visioita päähänsä, ja siirtää ne sitten tynesti musteena paperille. Näkemyksiään hän linjaa

faktuaalisena maailmanselityksenä.

Tutkittaessa erilaisia väittämiä, on lähdeittävä siitä, mikä on todennäköistä. Jos se näyttää sialta, kuulostaa sialta, ja maistuu sialta, voidaan sen olettaa olevan sika, eikä mikään muu. Occamin partaveitsi palastelee tämän sian. Enempää sen olemusta ei ole tarve analysoida. Sitä ei tarvi suolistaa tai jöngloorata sen sisäelimillä.

Ihmisten maailman valtauskonto on satanismi. Lähes kaikki ihmiset ovat satanisteja. Sama pätee niihin korkeammassa ulottuvuuksissa vaikuttaviin olentoihin, jotka ottavat osaa ihmisten maailman kontrolloimiseen. Näin ollen kaikki mitä esitetään, pitää vetää satanistisen filterin läpi. Olivatko gnostilaiset satanisteja? Luultavasti.

Historiaa tutkiessa olisi tärkeä tietää, miten yleistä satanismi on ollut kunakin aikana? Oliko niin, että antiikissa satanisteja oli vähemmän kuin nykypäivänä? Tarkoiton isoä kuvaa, muutamalla prosenttiyksiköllä ei ole väliä. Laamannina minun on hankala saada tietoa asiasta.

Toinen tärkeä kysymys koskee ns. kerho-toimintaa: Oliko ihmis-satanistien maallinen valtarakenne ”kerho” antiikissa yhtä organisoitunut kuin nykyään? Onhan niin, että nykypäivänä kaikki tärkeä menee kerhon kautta. Satanismissa joku yksittäinen ihminen voi olla arvaamattoman vahva, mutta yleensä sellaisetkin tiedetään, ja heidät vedetään kerho-toimintaan mukaan.

Näin ollen, maallinen selitys gnostilaisuuteen on se, että muinaiset gnostilaiset eivät pärjänneet satanismiin saralla ja yrittivät löytää kilpailuetua hyödyntämällä esoteriaa jollain uudella tavalla. En osaa sanoa, onnistuivatko he tässä. Joka tapauksessa he väittivät olevansa henkisesti erityisen virittyneitä salaiselle tiedolle, gnosikselle. Tätä tietoa ei voitu aivan tarkasti määritellä, joten se keksittiin yhdistelemällä vanhaa ja uutta. Haluttiin tehdä pesäero kristinuskoon ja juutalaisuuteen, luoda oma juttu. Mukana oli siis myös tarvetta pönkittää omaa itsetuntoa. Tai ehkä gnostilaiset vain haaveilivat siitä, että heitä ei masentaisi niin paljon. On kuitenkin sanottava, että gnostilaisuus ei ole humpuukia. Erityisesti kuoleman jälkeistä välitilaa koskevat ajatukset ovat kiinnostavia ja tuoreita yhä tänään.

Demiurgi

Gnostilaisuudella on perusta platonismissa, juutalaisuudessa ja kristinuskossa. Gnostilaiset kuitenkin käsittivät Vanhan testamentin Jumalan demiurgiksi, luojajumalaksi. Heille todellinen jumaluus oli jossain ylempänä. Demiurgi, jota kutsuttiin nimellä Jaldabaoth, oli vain materiaalisen maailman luoja. Ylimielinen ja säälimätön Jaldabaoth ei ollut hyväntahtoinen ihmisiä kohtaan ja vaati heitä palvomaan itseään.

Terminä demiurgi on alunperin Platonin käsialaa. Hän tarkoitti sillä hyväntahtoista käsityöläisluojaa, joka loi materiaalisen maailman kaaoksesta, ja josta sen vuoksi tuli niin rosoinen. Gnostilainen demiurgi on erehtyvä, hänet on sellaiseksi ylempi jumala Sofia vahingossa luonut. Gnostilainen maailmanselitys voidaankin kiteyttää lyhyesti: shit happens. Jumalainen hahmo Sofia loi erehdyksissään Jaldabaothin, joka taas loi erehdyksissään materiaalisen maailman ja ihmisen. Siinä vain kävi niin.

Erehtyminen on inhimillistä, sanotaan. On vain loogista, että erehtyvän ihmisen luoja on itsekkin sellainen. Näin ollen myös kaikki oliot siinä välissä ovat kovin erehtyviä. Gnostilaisen demiurgin suurin ongelma ei silti ole virhealttius, vaan se, että hän luulee olevansa ylin ja ainoa jumala. Hän ei ymmärrä, että hänenkin yläpuolellaan on jotain. Se tekee demiurgista ylimielisen, mikä kanavoituu

erilaisin tavoin hänen omia luomuksiaan kohtaan.

Gnostilaisen uskon mukaan siis ylempi jumalolento, Sofia, loi Jaldabaothin. Luomus ei kuitenkaan vastannut täydellisyyttä, vaan oli vajavainen ja epätäydellinen. Tämän vuoksi Sofia karkotti Jaldabaothin pois Pleromasta, gnostilaisten taivaallisesta täyteydestä. Jaldabaoth puolestaan loi materiaalisen maailman, jonka osa ihmiset ovat - mutta tämäkin maailma oli epätäydellinen. Sitten Jaldabaoth loi archonit, materiaalisen maailman vanginvartijat.

Pettyneenä luomukseensa Jaldabaoth hylkäsi ihmiset ja jätti heidät archonien armoille. Näin ihmisistä tuli näiden loisten hyödykkeitä. Archonit ylläpitävät karmista kiertokulkua, jossa ihminen syntyy, kärsii ja kuolee – ja syntyy jälleen, unohtaen edellisen elämänsä. Tämä jatkuva kierre toimii archonien hyödyksi: ne ravitsevat itseään ihmisten pelosta, tuskasta ja harhasta.

Gnostilainen pelastus tarkoittaa tietoista heräämistä ja vapautumista – pois tästä harhamaailmasta, takaisin alkuperäiseen, puhtaaseen täyteyteen. Gnostilaisuudessa ihmiselämää ei pidetä siunauksena vaan rangaistuksena.

Ulos materiaalisesta maailmasta

Gnostilaisuudessa kuolema on ihmiselle mahdollisuus päästä täältä pois, mutta silloin pitää tietää miten toimia. Kuolemassa ihminen joutuu välitilaan. Hän näkee tunnelin perällä kirkkaan valon, joka loistaa oviaukosta. Siellä on hahmo, joka kehottaa tulemaan luokseen. Hahmon lämmin ääni saattaa kuulua jollekin, jonka hän on elämässään tuntenut: Äiti, isä tai ystävä. Tuntuu hyvältä ja oikealta suunnata sitä kohti.

Näitä ovia voi olla enemmänkin. Ne kaikki ovat vain archonien juoni saada ihminen syntymään uudelleen samaan maailmaan, josta hän juuri poistui. Houkuttelevat valot ja äänet pitäisi osata kiertää ja mennä pitemmälle. Sieltä jostain löytyy portti, jota pitkin pääsee ulos, kohti Pleromaa, joka ei ole niinkään fyysinen paikka kuin henkinen tila - tietoisuuden ja ykseyden täyteys.

Gnostilaisen ihmisen koko elämä valmistaa häntä kuoleman hetkeen. Silloin on oltava valmis. Tätä varten opiskellaan, meditoidaan ja kehitetään henkistä kurinalaisuutta. Myös keho vaalitaan - syödään terveellisesti ja vältellään paheita - jotta mieli olisi tarpeeksi vahva kohtaamaan archonien testi, joka ei ole helppo.

Jos ihminen ei suostu palaamaan jälleensyntymän kiertoon, välitila voi nopeasti muuttua henkisen ja fyysisen tuskan näyttämöksi. Archonit ovat taitavia harhaanjohtajia. Ne käyttävät kiristystä tai houkuttelua saadakseen ihminen palaamaan aineelliseen maailmaan. Gnostilaisessa ajattelussa ihmisellä on kuitenkin vapaa tahto, ja sen varassa hän voi - ainakin periaatteessa - tehdä lopullisen päätöksensä.

Gnostilainen ylösnousemus on kuin satanistin unelma: voit elää miten haluat ja silti paeta tästä maailmasta ehjin nahoin - kunhan olet tarpeeksi valveutunut. Gnostilaiset suhtautuivatkin syntiin ja karman lakiin gnostilaiset varsin suhteellisesti. Heidän mukaansa näin saastaisessa maailmassa on miltei mahdoton elää täysin puhtaasti. Synti kuuluu tämän maailman luonteeseen, eivätkä ihmiset ole siitä suoranaisesti vastuussa. Archonit vain syöttävät ihmisille ajatuksen siitä, että he ovat velkaa, ja että heidän on synnyttävä uudelleen hyvittääkseen menneet rikkomuksensa. Tai vaihtoehtoisesti, että tulevassa elämässä kaikki on paremmin.

Uskovaiset

Uskovainen jättää kohtalonsa Jumalan armon varaan. Hän katuu ja anoo syntejään anteeksi. Hän luulee ojentavansa sielunsa rakastavalle Jumalalle, mutta tosiasiassa hän saattaa luovuttaa sen jonkun tuntemattoman käsiin, joka on ehkä jotain aivan muuta kuin hän kuvittelee. Gnostilaisessa katsannossa tuo taho ei ole taivaallinen Isä, vaan archonit.

Mutta kuinka on mahdollista, että uskova kokee sisäistä tyyneyttä? Mistä kumpuaa se autuas varmuus, joka monelle on niin todellinen? Onko se todellista mielenrauhaa, vai psyykkausta? Onko kyseessä aidosti pyhä kokemus, vai vaihtokauppa, jossa ihminen myy sielunsa saadakseen lämpimän mielen?

Ehkä todella on niin, että uskovainen käyttää vapaata tahtoaan tietämättään itseään vastaan. Hän antaa sielunsa Jumalan enkelinä esiintyvälle archonille, joka sitten piinaa tätä ihmistä loputtomiin. Aina on lisää "hyvitettävää". Jos sitä ei muuten löydy, ihminen ohjataan syntien ääreen ja annetaan pelkkiä huonoja vaihtoehtoja, joista valita. Kärsimys valehdellaan hyveeksi ja normiksi. Joka kerää tuosta kärsimyksestä hyödyn.

Uskovaisen autuas mieli on ehkä tulosta vastuuvapaudesta. Eksistentiaalinen kärsimys loistaa poissaolollaan, kun antaa kohtalonsa muiden käsiin. On toisaalta myönnettävä, että ei se niin yksinkertaista ole. Sitä joko kärsii tai sitten ei. Ei voi samaan aikaan kärsiä ja olla onnellinen. Ellei sitten kyseessä ole samanlainen käytäntö kuin energiaparantajana toimivan örkin kohdalla: Hoidon aluksi örkki imee ihmisestä energiaa pois ja lopuksi antaa osan siitä takaisin. Näin ihminen rauhoittuu ja kokee myös voimaantuvansa. Ehkä uskovainen kärsii, mutta häntä ei paina huoli. Kun taas ateistilla on molemmat, kärsimys ja huoli.

Jeesus ja ristiinnaulitseminen

Gnostilaisille Jeesus ja Kristus olivat kaksi eri asiaa. Jeesus oli ihminen ja Kristus henki. Ristiinnaulitsemisen he ymmärsivät symbolina tai jopa valheena. On esitetty, että Jeesusta ei edes ristiinnaulittu, vaan ristillä roikkui Simon Kyreneläinen, ristin poikki puun Golgatalle kantanut mies. Tai ehkä Kristuksen henki nousi Jeesuksesta, ja jäljelle jäi ihmisen keho. Väkisinkin tulee mieleen, että oliko Jeesus örkki?

Itse näen ristiinnaulitsemisen symbolina laamanniudelle. Laamannit ristiinnaulitaan, jotta he hyvittäisivät normaalien ihmisten synnit. Syntejä ei tietenkään kirjaimellisesti hyvitetä, vaan koko asia on kiertoilmaus sille, että normaalit satanistit saavat elää rauhassa.

Jeesus tiedetään historialliseksi hahmoksi. On myös tiedossa, että hän ei muistuttanut Pantokratoria tai Cesare Borgiaa, vaan oli ulkonäöltään tumma arabi. Hän oli provosoiva hahmo, joka herätti närkästyksiä aikalaisissaan. Itseäni kiinnostaa, oliko hän laamanni? Oliko tuohon aikaan jo tapana jaotella ihmiset kahteen ryhmään: niihin jotka kuuluvat, ja niihin jotka eivät kuulu? Ehkä jako oli olemassa, mutta se ei ollut samanlainen kuin nykyään. Saatettiin pitää jotain yksittäisiä vähämielisiä, joita sitten koko yhteisö piinasi. Ja ehkä vammaisista tehtiin saatanallisia uhrilampaita.

Joka tapauksessa uskovainen saatananpalvoja on hyvin vanha käsite. Kristillinen kirkko on 300-luvulta lähtien tehnyt yhteistyötä erilaisten valtiollisten tahojen kanssa. Kristinuskosta tuli nopeasti tapa kontrolloida ja verottaa ihmisiä. Tätä nykyä tämä käytäntö on poistumassa. Kun ihmisiä ei enää aivopestä pienestä pitäen kristillisiksi, ei heistä sellaisia enää aikuisinakaan saada. Eivätkä Maassa laajalle levinneet örkit ainakaan kuuluisi kirkkoon. Se ei heitä tietenkään estä käyttämästä

kristinuskoa tai islamia erilaisiin tarkoituksiinsa.

Yhteenvetoa

Gnostilaisilla oli teoria jumalallisesta ominaisuudesta, jota demiurgissa tai ainakaan archoneissa ei ole. Tämän vuoksi ne ovat ihmisille kateellisia. Jumalhahmo Sofia lisäsi ihmiseen tämän salaperäisen ylimaallisen kipinän, mutta materiaalisessa maailmassa ihmisen on vaikea kehittyä henkisesti. Ihmisen pitäisi kuitenkin opetella hallitsemaan itseään ja tavoitella kirkasta mieltä. Pitää ottaa vastuu itsestään ja yrittää päästä täältä pois. Pelastaa itsensä, eikä odottaa, että joku muu tarjoaisi auttavaa kättä.

Tullaan taas kysymykseen siitä, olivatko gnostilaiset satanisteja? Satanismissa ihminen ei voi luottaa kehenkään. Ei ihmiseen tai ylimaalliseen. Ei edes itseensä, koska jokainen on altis mielen manipulaatiolle. On silti arvokkaampaa ottaa kohtalo omiin käsiinsä, kuin heittäytyä jonkun toisen huysättäväksi. Se on arvokkaampaa ja sillä saa parempia tuloksia. Gnostilaisuutta on tuntea oma vastuunsa elämästään. Hierarkinen jumaluus on jotain, mikä ei ole läsnä täällä materiaalisessa maailmassa. Täällä on vain satanistinen valtarakenne: kerho. Sillä hallitaan maailmaa ja sen kautta johdetaan myös eri uskontoja.

Gnostilaisuudessa kristillisestä ylösnousemuksesta tehtiin palkinto, jonka voi saavuttaa toimimalla määrätietoisesti ja oikein kuoleman jälkeisessä välitulassa. Ei voida kuitenkaan olettaa, että gnostilainen Pleroma olisi autuaallista hedelmien syömistä kedolla maaten. Onhan elämä on joka paikassa hankalaa. Tuskin kuitenkaan Pleromassa yhtä masentavaa kuin täällä maan päällä.

Kehittymisen vaikeus

Gnostilaisen käsityksen mukaan maailmaa hallitsevat entiteetit tuhosivat ihmisen psyykeen ja asettivat tämän oravanpyörään. Ne loivat epäreilun lainsäädännön ja systeemin, joka alistaa kaiken alleen. Maailmaa ei voi kontrolloida, mutta siihen on pakko mukautua. Näin toimien syyllistyy syntiin, jota pitää katua. Tämä lisää kärsimystä. Ihmisen osa on kärsiä ja tuntea häpeää.

Pyrkiäkseen vapautumaan tästä gnostilaiset kehittivät rituaaleja ja harjoituksia, joiden kautta he saattoivat irrottautua sisäisistä traumoistaan. Tavoitteena oli parantaa psyykeä sitä rappeuttavasta voimasta, joka sitoo ihmisen aineelliseen todellisuuteen ja hajottaa hänen sisäisen eheytensä.

Gnostilaisen ajattelun mukaan mielen parantaminen tapahtuu meditaation, tietoisien läsnäolon (nykytermein mindfulnessin) ja intohimoista vapaan, neutraalin elämänasenteen kautta. Ihmisen tulee irtautua haluista ja kiintymyksistä, jotka sitovat häntä aineeseen. Seksuaalinen pidättyväisyys on tärkeä osa tätä kurinalaisuutta. Lapsettomuutta, rehellisyyttä ja epäitsekkästä hyväntekeväisyyttä pidetään sielua puhdistavina ja psyykettä eheyttävinä tekoina. Näiden kautta ihminen saattaa hiljalleen irrottautua archonien hallitsemasta maailmasta ja suuntautua kohti alkuperäistä, puhdasta olemustaan.

Ihmisenä kehittymisen kannalta isoin ongelma on unohduksen verho, jonka läpi ihminen joutuu ennen uudelleensyntymäänsä kulkemaan. Syntymä nolaa tietoisuuden. Tämän vuoksi henkisen kasvulle on aikaa vain yksi elämä. Ymmärrys elämästä ja aineettomasta maailmasta voi alkaa kehittyä vasta teini-iässä, ja aikuinen ymmärrys tulee ajan kanssa. Tulevaisuuttaan moni ajattelee vasta vanhana, kun sitä ei ole enää juurikaan jäljellä.

Ihmisen tietämättömyys ja maailman likaisuus johtavat huonoihin valintoihin, irstauteen, ylimielisyyteen, ja ahneuteen. Se vaikeuttaa henkistä kehitystä. Virheiden tekeminen on liian helppoa. Niitä kuitenkin tulee ihmiselämässä. Lisäksi pienet virheet johtavat isompiin virheisiin. Toisaalta virheitä vältellen on vaikea oppia mitään.

Tehdyt synnit saattavat myös seurata perässä tuleviin inkarnaatioihin, sillä archonit painostavat ihmistä ottamaan ne omalle kontolleen ennen uutta syntymää. Saattavat ne jäädä taakaksi joka tapauksessa. Ihmisenä on hyvin hankala sanoa, miten tämä metafyyssinen "karminen järjestelmä" toimii. Se voi silti olla periaatteeltaan hyvinkin yksinkertainen.

Archonit eivät itse tunne vastuuta toimistaan. Karma ei koske niitä. Archonit ovat ihmisen yläpuolella, mutta niiden ei ole mahdollista kehittyä kohti ylevämpiä olemisen muotoja. Tästä syystä ne ovat kateellisia ihmisille, ja haluavat säilyttää ihmiset materiaalisen maailman vankeina. Archonit eivät välttämättä ole erityisen älykkäitä. Niillä on vain tietynlainen asemapaikka, mikä tekee niistä erityisiä vallankäyttäjiä suhteessa ihmisiin.
Gnostilaisia uskomuksia

Gnostilaisilla oli geosentrinen maailmankuva ja erilaisia astrologisia uskomuksia, jotka kuulostavat nykyihmisen korvaan sepitteelliseltä koristelulta. He antoivat uusia selityksiä taivaankannen eri osille. He sanoivat, että asiat ovat aina olleet näin. Me vain olemme ensimmäiset, jotka ovat huomanneet, miten ne todella ovat.

Jotkut gnostilaiset uskoivat, että archoneita on planeettoja mukaillen seitsemän. Joidenkin mukaan niitä on kaksitoista, eläinradan merkkien mukaan. Myös gnostilainen ylösnousemuspolku liittyy astrologiaan. Heillä oli teoria taivaankappaleisiin liittyvistä astroporteista, joiden läpi ihminen on tippunut materiaaliseen maailmaan. Samojen porttien läpi pitää navigoida itsensä takaisin päin, saavuttaakseen Pleroman, alkuperäisen jumalallisen täyteen tilan. En ole itse ehtinyt syventyä astrologiaan, mutta gnostilaisuudessa kosmologian ja mystiikan kietoutuminen yhteen on olennainen osa ihmisen sielullista matkaa.

Gnostilaisuus on aikojen saatossa jakautunut useiksi eri suuntauksiksi. En lähde erittelemään niitä. Yleisesti muinaiset gnostilaiset erottivat itsensä juutalaisista ja kristityistä, jotka palvoivat Jumalaa tai Jahvea. Gnostilaisuus perustuu kuitenkin juuri kahteen edellä mainittuun uskontoon, ja osa on ammennettu Platonilta.

Kristinuskossa on kolminaisuusoppi, mutta gnostilainen ajatus jumalan moninaisuudesta erotti oikean ja väärän jumalan. Vanhan testamentin Jumalan käsittäminen demiurgiksi oli gnostilaisten mielestä vain ilmeisen toteamista. Gnostilaisille todellinen jumaluus on Sofia ja tämän yläpuolella olevan jumaluudet, Aeonit.

Ihmisellä on taipumus ajatella, että jossain on joku jumala, joka on hyväntahtoinen. Näin gnostilaisetkin ajattelivat. He tulkitsivat Vanhan testamentin Jumalan ilkeäksi demiurgiksi. Oikea jumaluus asuu Pleromassa, mistä on materiaaliseen maailmaan pitkä matka. Ihmisten maailman pahuus ei johdu oikeasta jumalasta, koska oikea jumala ei ole luonut sitä.

Hahmojen ulkonäöstä

Erilaiset lait ja säännöt laitetaan jumalien käskyiksi, jotta kansa hyväksyisi ne helpommin. Ihminen on vertainen, mutta jumalia on pakko uskoa. Samoin joku voi sanoa, että jumala puhuu hänen kauttaan, jolloin hän toimii kanavana, eikä itseään korostaakseen. Jumalien suuhun on myös helppo laittaa kaikenlaista, koska ne eivät tule itseään puolustamaan tai korjaamaan sanomisiaan.

Näin on laita myös jumalien ulkonäön, joka voidaan kuvitella minkälaiseksi tahansa. On silti helpompi rakentaa jumalankuva jostain jo olemassa olevasta. Ehkä tästä syystä jumalien ja taruolentojen ulkonäkö on niin usein yhdistelmä kahta tai useampaa eläintä. Eläimistä saadaan myös symboliikka, joka tekee hahmosta syvällisemmän. Näin ulkonäöllä on oma merkityksensä, eikä se ole pelkkä visuaalinen elementti. Ehkä joskus muinoin on ajateltu, että eläinlajien yhdisteleminen yhdeksi olennoksi on jotenkin hienoa.

Yksi gnostilainen käsitys Jaldabaothista oli leijonapäinen kaksijalkainen mieshahmo. Hänet kuvattiin myös leijonapäiseksi hahmoksi, jolla on käärmeen vartalo. Saattaa olla, että jotkut jumalhahmot todella omaavat käärmemäisen vartalon. Niillä ei ole jalkoja kävelemiseen, mutta ei niiden luikerrellakaan tarvi, vaan ne leijuvat ilmojen halki. Jos ei tarvi kävellä, on ehkä kompaktimpaa, kun alavartalo on yhtenä pötkönä.

Vanhan testamentin Genesiksessä Jumala rankaisee käärmettä poistamalla tältä jalat. ”Sinun on madeltava vatsallasi”, hän sanoo käärmeelle, joka symboloi Saatanaa. Vai voisiko olla niin, että tällä viitataan johonkin toiseen voimakkaaseen olentoon? Joissain gnostilaisissa käsityksissä käärme teki omenan suhteen ihmiselle palveluksen, ja tämän vuoksi ylimielinen Jumala rankaisi molempia. Onko Jaldabaoth Genesiksen Jumala vai käärme?

Jalbabaothin leijonan ulkonäkö johdettiin melko varmasti Egyptin mytologiasta, johon kuuluvat kissapäiset jumaluudet. Muinaisessa Egyptissä kissat kesytettiin, ja niitä käytettiin suojelemassa viljavarastoja hiiriltä ja ihmisasumuksia käärmeiltä. Historiantutkijoiden mukaan kissojen palvonta johtuu juuri tästä. Se ei voi pitää paikkaansa. Onhan tiedossa, että kosmisen kissamainen Feline-laji todella on olemassa. Niiden sanotaan olevan kotoisin Lyyran tähdistöstä, ja ne ovat korkean älykkyyden omaavia olentoja.

Joissain teksteissä felinet kuvataan verenhimoisina petoina. Joissain taas lempeinä ja hyväntahtoisina, jopa leikkisinä olentoina. Ehkä ihmisten pariin rantautuminen oli näille "kissapedoille" jonkinlainen leikki. Feline-lajin edustajia saapui Lyyran tähdistöstä muinaiseen Egyptiin johtaakseen sen kansaa, ja heidän ulkonäkönsä päätyi paikallisen mytologian tarpeisiin.

Egyptiläisiä kissajumalia on ainakin kolme: Sekhmet, Bastet ja Mafdet. Egyptiläiset eivät ajatelleet, että jumalat ovat yksilöitä siinä kuin ihmiset. Siksi niiden nimillä ei ollut suurtakaan merkitystä. Tästä syystä jumalia oli myös helppo yhdistellä toisiinsa ilman teologisia ongelmia. Ehkä kaikki felinet olivat muinaisen egyptiläisen silmään saman näköisiä. Felineissä on tietenkin yksilöeroja, mutta egyptiläisille ne olivat kaikki yhtä ja samaa. Yhteen jumalhahmoon saatettiin liittää kymmeniä ominaisuuksia, joista osa ristiriidassa keskenään. Näistä hahmoista kuitenkin erotettiin aggressiivinen mieshahmo ja parantava naishahmo. Puhutaan dualistisuudesta. Ehkä se sitten oli sitä. Vanhan testamentin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, ja täten Jumala on ainakin minun mielessäni ihmisen näköinen. Näin ollen leijonapäinen Jaldabaoth on eri hahmo kuin Jumala.

Oliko Jaldabaoth feline? Sanoisin, että jos Jaldabaoth oli todellinen olento, silloin hän oli feline. Muuten koko juttua voi pitää sepitteenä, jolla irtisanouduttiin Raamatusta, mutta saatiin pidettyä Jumalan käsite, keksimällä se uudestaan.

Vai sittenkin örkki?

Professori Campbell Bonnerin kokoelmista löytyy jalokiveen veistetty kuva, joka esittää gnostilaisten käsitystä Jaldabaothista. Kuvassa tämä on leijonapäinen mies pukeutuneena Rooman armeijan sotilaan taistelusuun. Hän kantaa valtikkaa tai sauvaa, kuin Egyptin kuninkaallinen. Toisessa kädessä on kori, kuin luomisen siementen kylvämistä varten.

Pitivätkö gnostilaiset todella demiurgiaan leijonapäisenä miehenä? Vai onko totuutta vääristely matkan varrella örkkien toimesta? Erilaiset eläinaiheiset ihmishahmot kuvaavat nimittäin usein örkkejä, joita Maassa on ollut jo antiikin aikoina hyvinkin paljon. Gnostilaiset eivät siis välttämättä pitäneet Jaldabaothia leijonapäänä alkuunkaan. Jotkut heistä olivat vain kyenneet havaitsemaan, että Rooman armeijan monet sotilaat ja komentajat olivat örkkejä. Tiedetäänhän, että Rooman armeijaa johtivat örkit. Voidaankin sanoa örkeillä olleen vaikutusta siihen, että gnostilaiset kokivat heitä alistavat oliot eläimen ja ihmisen yhdistelmiksi. Oli leijonapäätä, linnunpäätä, kalanpäätä ja niin edelleen. Tällaisia olentoja saattaa olla olemassa, mutta ainakin örkit muistuttavat usein jotain eläintä.

Sen enempää gnostilaiset eivät voineet archoneita reaali maailmassa havaita, mutta siirsivät näkemäänsä eteenpäin teorioihinsa. He kaiketi ajattelivat, että myös archonit ovat eläinpäisiä olentoja. Lisäksi gnostikot uskoivat, että muinaisen Egyptin kuninkaat ja kuvernöörit, sekä roomalaiset valloittajat olivat saaneet "langenneilta enkeleiltä" mandaatin ja auktoriteetin hallita ihmisten maailmaa. Ehkä myös tällä tavoin selitettiin örkkeyttä, jota takuulla ilmeni sen ajan Egyptin ja Rooman hallitsevissa luokissa. Leijonanaamaista örkkiä en ole nähnyt, ehkä sellaista ei ole. Mutta leijona-symbolismi on muuten ollut vahvasti esillä mm. heraldiikassa ja vapaamuurarien kuvastossa.

Kreikkalainen kirkonmies Origen kirjoitti teoksen *Contra Celsus*, jossa hän arvioi gnostilaista Ophite Diagram - mallia filosofi Celsuksen suulla. Tälle oltiin näytetty gnostilaisen kirkon liturgisia initiaatio-käsikirjoja, joissa kerrotaan, miten tulokkaat (initiates) nousevat ylös archonien maailmaan. Joistakin tulee leijonia, koiria tai kotkia, joistakin härkiä, käärmeitä tai aaseja. Tässä on varmaankin sekoitettu örkiksi tuleminen. Joku on huijannut gnostilaisia luulemaan, että päästessään kuoleman jälkeen eteenpäin, ihmisistä tulee tällaisia eläinhahmoja. Herää kysymys, ovatko archonit niitä, jotka tarjoavat ihmiselle diiliä tulla örkiksi? Jokuhan sen tekee. On tätä örkki-diiliä minullekin tarjottu, ja silloin sanottiin, että sinun pitää luopua ihmiselämästä, eli kuolla. Mutta diilin tarjoaja oli kyllä ihminen, tai ainakin näytti ihmiseltä.

Itse en ymmärrä, miksi joku korkean älykkyyden laji näyttää eläimeltä? Eläimet ovat kuitenkin tyhmempiä kuin ihmiset. Mikä ihmeen paikka tämä Maa-planeetta oikein on, kun täkäläinen fauna muistuttaa järjestäen jotain kahdeksannen ulottuvuuden mega-entiteettejä ja muita avaruusolentoja? Ihmisten kulttuurissa yhä nykyäänkin vahvana elävä antropomorfismi juontaa juurensa ainakin örkkeihin, mutta kaiketi mukana on myös erilaisista humanoideista johdettua legendaa.

Vai voisiko olla niin, että jumaluudet ja demonit ovat ihmisen näköisiä? Tietenkin ne voivat ottaa erilaisia muotoja. Mutta tavallaan kävisi järkeen, jos kaikkein voimakkaimmat olennot näyttäisivät ihmisiltä. Hierarkiassa hieman alempana olevat saattaisivat sitten muistuttaa Maan eläinkunnan edustajia. Ja tämä päitisi ainakin meidän universumissamme.

Archoni-ufot

Archonit kuvattiin *The Reality of the Rulers* - tekstissä pedonkasvoisiksi, androgyyneiksi hahmoiksi. Moni itse kohtaamani humanoidi tai "ufo" täyttää archonin tunnusmerkit. Ne eivät näytä ihmisiltä, mutta eivät aivan hirviöiltäkään. Niillä on samanlainen ruuminrakenne kuin ihmisellä, mutta ihonväri on useimmiten sininen tai vihreä. Ne ovat ilkeitä olentoja, joilla on halveksuva katse. Niiden hymy ja nauru kielivät pahantahtoisuudesta. Ylimielisen euforinen ja hieman laiska olemus tuo mieleen narkomaanin. Tällainen ufo välttää katsekontaktia, ikään kuin se pelkäisi jotain.

Nämä archoni-ufot eivät käyttäydy kuten johtaja käyttäytyy, vaan toimeenpanijan tai viestintuojan tavoin. Niillä on virkamiesmäinen kuukausipalkka-asetus ja tabletti, mistä katsotaan tiedot. Tabletti

helpottaa ufonkin elämää. Se on parempi kuin ulkomuisti. Tabletista voi näyttää konkreettisen kuvan tai tekstin, eikä tietoa tarvi siirtää telepaattisesti. Miksi joku kehittynyt olento haluaisi ulkopuolisia päänsä sisään? Mieli on yksityisaluetta.

En usko, että gnostilaiset archonit ovat, tai olisivat olleet, jokin tietty laji. Ne ovat symboli, joka edustaa kaikkia ihmisten maailman ympärillä häärääviä pahantahtoisia ja negatiivisuudesta voimansa saavia olentoja. Niitä voisi kutsua avaruusolennoiksi, alieneiksi tai extra terrestriaaleiksi. Itse kutsun niitä ufoiksi. Jotkut niistä ovat hankalampia kuin toiset. Useimmat eivät anna ihmisille paljoakaan arvoa.

Tätä nykyä tiedetään, että tällaisia ihmisen negatiivisia tuntemuksia hyödyntäviä olentoja on materiaalisen maailmamme ympärillä runsaasti. Maa-planeetta on näiden olioiden farmi, missä ihmisistä imetään pelon ja surun tuottamaa energiaa iloksi ja hyödyksi. Tällaisia ufoja on monenlaisia, mutta yksi esimerkki ovat reptilianit, joita asuu ainakin maanalaisissa tukikohdissa ja Kuussa, sekä lisäksi Maa-planeetan lähellä leijuissa avaruusaluksissa. On vaikea sanoa, mitkä ufoista ovat hyviä ja mitkä pahoja? Ihmisen kannalta ne kaikki ovat harmillisia, sillä "yläkerrasta" ihmiset nähdään karjalaumana. Tätä laumaa hoidetaan kuten maatilan eläimiä. Ihmisten tunteilla ei ole ensisijaista merkitystä. Ihmiset lähinnä hyödyttävät ufoja eri tavoin.

Teologista pohdintaa

Jotkut gnostilaiset erittelevät ihmiset kolmeen ryhmään: Pneumaatikot pääsevät taivaaseen. Psykikot eivät välttämättä pääse, mutta he valaistuvat maan päällä. Alinta kastia edustavat somaatikot eivät pääse mihinkään, eivätkä valaistu. Tällainen poissulkevuus on hieman masentavaa. Ikään kuin oma viiteryhmä olisi arvokkaampi kuin muut ihmiset. Vain omat tutkimukset, jotka perustuvat lähinnä mielikuvituksen lentoon, ovat relevantteja. Väärinajattelijat ovat tyhmiä somaattikkoja.

Totuuden kuulee lapsen suusta, mutta viisaus tulee usein sellaiselta, joka ei halua päteä. Hengen asioissa konkreettista tietoa ei ole. Asiat pitää kokea ja sisäistää omakohtaisesti. Erilaiset gurut ja papit tekevät yleensä vain ansiotöitä, eli hankkivat leipää pöytään. He ovat yhteyshenkilöitä, eivät niinkään opettajia. Satanismi on erikseen. Siinä voi oppia kaikenlaista, mutta laamannille tuota tietoa ei anneta.

Gnostilaisissa teksteissä on paljon vertauskuvia, jotka on usein laitettu Jeesuksen suuhun. Monissa uskonnoissa gurut ja mestarit puhuvat vertauskuvien. Sitten on väliporras, joka selittää heidän puheitaan. Luulisi, että jos on jotain sanottavaa, sen voisi sanoa mahdollisimman ymmärrettävästi. Vertauskuvat ovat leikkittelyä, ylimielistä kukkoilua. Miksi arvuutella, jos asian voi ilmaista yksinkertaisemmin? Opettavainen tarina voi olla vertauskuvallinen, mutta sen tarjoama varsinainen oppi jää hyvin laihaksi. Tarina on aina joko liian helppo tai vaikea. Ihminen oppii siten, että hänet laitetaan toisen kenkiin. Opettajan viisas lausahdus ei voi sitä korvata.

Satanismi on ongelma

Gnostilaisuudessa on yhteneväisyyksiä buddhalaisuuteen. Molemmat katsovat, että (yleensä satanismin tuottama) piina pitää voittaa konkreettisella tavalla, ei uskomalla ja rukoilemalla. Buddhalaisetkin meditoivat ja yrittävät vapautua samsarasta, kärsimyksen kiertokulusta. Buddhalaisuudessa tekeminen ja ajatukset johtavat kärsimykseen, ja siksi niitä pitää välttää. Henkisen piinan kohteena oleva ihminen voi säilyttää mielenrauhan, jos hän onnistuu väistämään mielipahan varsinaisen laukeamisen, jonka aiheuttaa fyysinen tai psyykkinen ärsyke.

Tämä ajatus saa erityisesti painoa maailmassa, jota hallitsee satanismi. Se imee ihmisestä ilon, elinvoiman ja ymmärryksen. Viisautta tapetaan harhaanjohtamalla ja älykkyys myrkyttämällä. Ihmiset myrkytetään, jotta vain satanismiin keinoin - näkymättömän todellisuuden kautta - voisi pärjätä. Satanismi ei ole pienen piirin kultti, vaan valtauskonto. Suurin osa ihmisistä kuuluu siihen, eivät vain merkkihenkilöt. Myös kristillinen kirkko on täynnä saatananpalvontaa. Mitä korkeampi arvoinen kirkonmies, sitä enemmän hänen on oltava mukana ns. kerho-toiminnassa.

Satanistisessa todellisuudessa ihmisenä olemisen ei lähde nollasta, vaan miinukselta. Pelkästään neutraaliin tilaan päästäkseen, ihmisen pitää vahingoittaa lajitovereitaan. Muutenhan, jos kaikki olisivat kiltisti, ketään ei ahdistaisi. Väitän, että suurin hyöty ihmisten piinasta verotetaan ei-ihmisten toimesta. Sieltä satanismikin on tullut, ei se ole ihmisen keksintö. Vauhtiin päästyään satanismi pyörisi pelkästään ihmistenkin toimesta, mutta ihmiset eivät ole sitä voineet aloittaa.

Menestyminen elämässä ei tarkoita valtaa tai vaurautta, vaan sitä, että pääsee täältä pois. Tämä taas riippuu ihmisestä itsestään riippumattomista tekijöistä. Omin avuin täältä ei poistuta. Ihminen on täysin ufojen oikkujen armoilla, vailla päätäntävaltaa kohtaloonsa. Ufot tai archonit vaikuttavat maailmaan osakesalkunhoitajan tavoin: kylmästi ja laskelmoiden. Ne ovat satanisteja, tai ainakin toimivat satanistin tavoin. Ihmisen maailma on paha. Mitä muuta ovat silloin ne, jotka tätä maailmaa ohjaavat?

On moraalisesti hyväksyttävää, että ihminen pitää puoliaan ja kosta niille, jotka ovat häntä vastaan rikkoneet. Toisaalta anteeksianto on mielenkiintoinen konsepti, jota on hyvä pohtia. Mutta suurinta vihollistaan ihminen ei voi voittaa, koska hän ei tiedä, kuka tai mikä se on.

Ihminen on jalostettu lypsylehmäksi ja huvituksen lähteeksi. Ihmiset usutetaan riistämään toisiaan, ja sitten hyvittämään tekojaan uusissa inkarnaatioissa. Tästä kierteestä on lähes mahdotonta päästä ulos. Tiedot joita ihmisille annetaan ovat vääriä. Sitten syytetään huonoista päätöksistä, jotka on tehty väärin tietojen pohjalta. Voidaankin siis sanoa, että ihmisille pitää antaa tiedot ja ymmärrys kaikista ihmisistä koskevista asioista. Tai sitten lopettaa koko ihmiskunta.

Mieli vaikuttaa aineeseen

Ovatko ajatukset materiaa ja onko niillä paino, jonka voi punnita? Vaikka ihminen ei voi juurikaan aivotoimintaa mitata, se ei tarkoita sitä, etteikö joku muu voisi niin tehdä. Satanistien hypnoosiin ja muuhun mielen manipulaatioon perustuvat aivotemput ovat mielenkiintoisia, mutta laamannina en tiedä niistä juuri mitään. Tarvisin ensimmäisenä kunnan sähköiskun, jotta aivojen kahta puoliskoa yhdistävä aivokurkiainen vahvistuisi sen verran, että jokainen kaduntallaaja ei saisi minua hypnotisoitua. Sen lupaan, että jos saan näistä asioista tietoa, kerron sen kaikille muillekin laamanneille. Lupaan myös "hoidella" kohtalotovereitani sillä sähköiskun antavalla koneella, jolla satanistin aivokurkiainen vahvistetaan juuorella iällä.

Ihmisen keho ja mieli eivät ole sama asia. Ne liittyvät toisiinsa, mutta kehoa ei voi olla ilman mieltä, sillä mieli asuu aivoissa, jotka ohjaavat kehoa. Mieli voi kuitenkin olla ilman kehoa, ja se voidaan siirtää toiseen kehoon. Ruumis tai keho on pelkkä kulkuneuvo ja työkalu. Kuoleman jälkeisessä ylösnousemuksessa olennaista ei ole ruumis vaan mieli, joka on melkein sama asia kuin sielu. Mitä muuta sielu on, ja onko se materiaa? Onko ihmisessä jokin "jumalallinen kipinä"?

Tiedetään, että ihmisen voi kloonata. Onko kloonilla sama ihmisarvo kuin alkuperäisellä? Onhan sillä varmaan samat ajatuksetkin, joten lopulta nekin ovat vain kosmista pölyä. Ehkä kaikki materia on jumalten muovausvaa. Näin ollen me ihmisetkin olemme lopulta vain valmisteita, biomekaanisia robotteja. Ja jos me olemme melko arvottomia, voidaan samaa sanoa kaikista

olevaisista. Ei niillä ole sen enempää arvoa. Miksi niiden materiaaliset ajatukset olisivat jotenkin arvokkaampia kuin ihmisten?

Niin gnostilaisuutta kuin mustaa magiaakin on aikojen saatossa yritetty pukea tieteelliseksi järjestelmäksi. Esimerkiksi CIA on ollut kiinnostunut gnostilaisista ja esoteerisista teksteistä osana mielenhallintaan ja psykologisiin kokeisiin liittyviä projektejaan, kuten MK-Ultra, jossa tutkittiin tietoisuuden manipulointia, suggestiota ja jopa "psykkistä sodankäyntiä". Joissakin raporteissa viitataan symbolisiin ja arkkityyppisiin järjestelmiin, jotka muistuttavat gnostilaisia ja okkultistisia maailmankuvia - ei välttämättä uskonnollisina totuuksina, vaan työkaluina mielen rakenteiden hajottamiseen ja uudelleen rakentamiseen.

Magian (magick) systematisointia ovat yrittäneet ainakin Aleister Crowley ja Jack Parsons. Crowley piti magiaa tahdon harjoittamisen välineenä ja kehitti siitä eräänlaisen henkisen teknologian, joka perustui toistettaviin rituaaleihin, kokemukselliseen itsehavainnointiin ja muistiinpanoihin. Jack Parsons, joka oli raketitieteen pioneeri ja Thelemalainen, vei tämän vielä pidemmälle. Hän tallensi messunsa ääninauhalle, kirjasi ylös henkiset ja fyysiset seuraukset ja etsi yhteyttä kvanttifysiikan ilmiöiden ja okkulttisten tapahtumien välillä. Molemmat kysyivät: Voiko mieli vaikuttaa aineeseen? He kyllä tiesivät, että totta kai voi. Tarkoituksena olikin selittää tätä ilmiötä tieteellisesti.

Ehkä ihmiseltä ei ole evätyä pääsyä korkeampaan tietoon. Hän ei vain kykene ymmärtämään sitä. Ehkä ihmisen kuuluu elää ihmisen elämää: työn, nautintojen, erehdysten ja maasta elämisen kautta. Tässä valossa satanismi tai musta magia eivät ole "luonnollista ihmisyyttä", vaan keinoja ohittaa tuo inhimillinen prosessi - jonkun toisen ihmisen kustannuksella. Ihminen ei hallitse magiaa; magia hallitsee ihmistä. Kun ihminen yrittää ottaa magiaa haltuunsa, hän tarvitsee välikäsiä: Demonit tarjoavat apua, mutta eivät ilmaiseksi. Joku maksaa. Ensin se on joku uhri, ja lopulta maksaa tuplana itse.

Laamannina minun on pakko pohtia sitä, olenko itse normaali vai epänormaali? Omasta mielestäni koko laamannius on ufojen keksintö. Sillä taataan yhteiskuntarauha. Saatana ei käsittääkseni ole laamanniuden kannalla, vaan haluaa kaikki pyramidiinsa mukaan. Ufoille laamannius on hyvä tapa rankaista edellisessä elämässään väärin toiminutta ihmistä. Toisaalta laamannius mahdollistaa myös yksilölle pääsyn pois täältä. Satanistina syntien hyvittäminen on hyvin hankalaa, koska niitä tulee todennäköisesti koko ajan lisää.

Miksi tieto on ongelma?

Monissa uskonnollisissa teksteissä tieto on ongelma. Langenneet enkelit ja vastaavat sivistävät ihmisiä. Tästä suivaantunut jumala rankaisee molempia. Gnostilaisten Jaldabaoth esti ihmisiä tietämästä. Todellisen jumaluuden edustaja Sofia toi salatun tiedon Jaldabaothin ja archonien ohi, ja lisäsi ihmiseen jumalaisen kipinän.

Miksi muinaisissa uskoissa ja ehkä nykyisissäkin on niin tärkeää, että tieto korruptoi ihmisen? Onko ihmisen osa olla tietämätön? Eikö olisi kuitenkin parempi, että ihmisille annettaisiin kaikki maailman tieto, ja sitten katsottaisiin, mitä he sillä tekevät? Näin toimien heiltä voitaisiin odottaa viisaita päätöksiä. Vaan jos heitä järjestelmällisesti johdetaan harhaan, onko silloin ihme, että he toistuvasti erehtyvät? Miten voi olla Jumalan sana sellainen, jossa rankaistaan uteliaisuudesta elämää kohtaan? Onhan niin, että vain uutta oppimalla voi päästä elämässään eteenpäin.

Ehkä ylevät jumaluudet ajattelevat, että ihminen on lähtökohtaisesti yksinkertainen olio, eläimen kaltainen. Eikä sellaisen ole syytä itseään liikaa sivistää, koska hän ei kykene hallitsemaan uusia

taitojaan, vaan käyttää niitä väärin. Mutta jos asia on näin, niin tuskin ihmistä silloin voi syyttääkään omasta elämellisyydestään.

Kaiketi onkin niin, että ihmisten maailmaa hallitsevat ufot eivät halua ihmisen kehittyvän, koska tyhmänä ihminen tuottaa heille suurempaa hupia ja hyötyä. Tyhmä ihminen tekee enemmän virheitä, joista häntä voi syyttää ja rankaista. Tyhmä ihminen äityy ylimieliseksi, mikä hauskuuttaa häntä seuraavia ufoja, jotka haluavat komediaa. Draamaa ne saavat jostain muualta. Ihminen on niin tyhmä, ettei sitä voi ottaa tosissaan tai siihen samastua. Ihmisen osa on olla lypsylehmä ja pelle.

Loppujen lopuksi ihmisen määrittelevät hänen tekonsa, eivät hänen ylevät ajatuksensa jumaluudesta ja tuonpuoleisesta. Jokaisella on oma roolinsa tässä irvokkaassa näytelmässä. On helppo arvostella toisten roolityötä. Sitä ennen on kuitenkin syytä harjoitella omat vuorosanansa ja valmistautua myös improvisoimaan.

Lähteet:

Beyond the Veil – podcast: Gnosticism and the fall of Sophia
Aeon Byte Galactic Radio – podcast: Dr April DeConick on Gnostic Politics and the Archons
All Things Esoteric – podcast, jaksot #20; Egyptian Goddesses: Hathor, Sekhmet and Bastet. Sekä #23: What is "Satanic"?
www.gnosis.fi
www.gnosticismexplained.org
www.gnosis.org
www.youtube.com/@biblestory01
www.wikipedia.org
<https://realitypathing.com/how-to-understand-the-demiurge-in-gnostic-traditions/>
<https://soulsalight.com/feline-extraterrestrials/>

Tämän tutkielman työstämisessä on käytetty apuna tekoälyä.